

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 490

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
184.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2–6
608.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	6
★		
185.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015	7
609.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
263.	— Ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice privind inventarierea clădirilor încălzite și/sau răcite, deținute și ocupate de administrația publică centrală, cu o suprafață totală utilă cuprinsă între 250 mp și 500 mp, și punerea inventarului la dispoziția publicului	8–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 16 din 22 mai 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	9–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77 din 21 septembrie 2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 26 septembrie 2011.

Art. II. — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 2, alineatul (6) se abrogă.**

2. **La articolul 2, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(8) Responsabilitatea pentru asigurarea sănătății publice revine Ministerului Sănătății, direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București și altor structuri de specialitate ale Ministerului Sănătății, Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, denumită în continuare CNAS, structurilor de specialitate din cadrul ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, precum și autorităților din administrația publică locală.”

3. **La articolul 10, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Ministerul Sănătății, prin aparatul propriu și prin direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, și celelalte ministere și instituții cu rețea sanitară proprie, prin structurile de specialitate, verifică respectarea reglementărilor în domeniul sănătății publice, iar în caz de nereguli sau neconformitate aplică măsuri conform legii.”

4. **La articolul 11, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) alte instituții și structuri de specialitate ale Ministerului Sănătății care desfășoară activități în domeniul sănătății publice la nivel național, regional, județean și local.”

5. **Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 15. — Instituțiile și structurile de specialitate ale Ministerului Sănătății, care desfășoară activități în domeniul sănătății publice la nivel național, regional, județean și local, cu personalitate juridică, aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea Ministerului Sănătății, cu excepția CNAS și a caselor de asigurări de sănătate, se înființează, se reorganizează și se desființează prin hotărâre a Guvernului.”

6. **La articolul 16, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Membrii comisiilor de specialitate prevăzute la alin. (1) lit. f) beneficiază de o indemnizație lunară de 10% din indemnizația secretarului de stat, care se acordă proporțional cu numărul de participări efective la ședințe. Cheltuielile de deplasare ocazionale de participarea în comisiile de specialitate sunt suportate de instituțiile publice în care persoanele sunt încadrate sau unde acestea desfășoară activitate prin integrare clinică. Cheltuielile de deplasare din alte localități, ocazionale de participarea în comisia de specialitate de medicină de familie, sunt suportate de Ministerul Sănătății. Regulamentul de

organizare și funcționare și atribuțiile comisiilor de specialitate se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății.”

7. **La articolul 64, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Medicii de medicină generală prevăzuți la art. 60 lit. d), care, la data aderării României la Uniunea Europeană, denumită în continuare UE, furnizează servicii de asistență medicală primară în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, își pot continua activitatea în aceleași condiții și după această dată.”

8. **La articolul 69 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) medicii cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui alt stat aparținând Spațiului Economic European, denumit în continuare SEE, sau ai Confederației Elvețiene, în înțelesul art. 370 alin. (1) lit. b) și al art. 371 alin. (1), formați în profesie în unul dintre aceste state, care la data de 1 ianuarie 2007 erau stabiliți pe teritoriul României și care, în urma recunoașterii calificării profesionale, beneficiau, la această dată, de dreptul de exercitare în cadrul sistemului național al asigurărilor de sănătate a activităților din domeniul specialității medicină de familie, fără titlul de medic specialist medicină de familie;”

9. **La articolul 86 alineatul (1), literele b), t), u) și v) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„b) *asistență publică integrată de urgență* — asistența asigurată de instituțiile publice de stat aflate în structurile Ministerului Sănătății, Ministerului Afacerilor Interne și/sau în structura autorităților publice locale, precum și de Serviciul de Telecomunicații Speciale prin Direcția pentru apel unic de urgență 112. Ea include ansamblul de măsuri și activități cu caracter logistic, tehnic și medical, destinate în principal salvării și păstrării vieții;

t) *Serviciul mobil de urgență, reanimare și descarcerare*, denumit în continuare SMURD — unitatea de intervenție publică integrată, de importanță strategică, fără personalitate juridică, având în structura sa echipe integrate de reanimare, specializate în acordarea asistenței medicale și tehnice de urgență, precum și echipe cu personal paramedical, specializat în acordarea primului ajutor calificat. SMURD funcționează în cadrul inspectoratelor pentru situații de urgență, având ca operator aerian structurile de aviație ale Ministerului Afacerilor Interne, în colaborare cu spitalele județene, regionale și cu autoritățile publice locale;

u) *unitate de primire a urgențelor*, denumită în continuare UPU — secția sau secția clinică aflată în structura unui spital județean, regional sau în structura spitalelor aparținând ministerelor și instituțiilor cu rețele sanitare proprii, cu personal propriu, special pregătit, destinată triajului, evaluării și tratamentului de urgență al pacienților cu afecțiuni acute, care se prezintă la spital spontan sau care sunt transportați de ambulanțe;

v) *compartiment de primire a urgențelor*, denumit în continuare CPU — secția aflată în structura unui spital

orășenesc, municipal sau în structura spitalelor aparținând ministerelor și instituțiilor cu rețele sanitare proprii, cu personal propriu, special pregătit, destinată triajului, evaluării și tratamentului de urgență al pacienților cu afecțiuni acute, care se prezintă la spital spontan sau care sunt transportați de ambulanțe;”.

10. La articolul 93, alineatul (5³) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5³) Unitățile și compartimentele de primire a urgențelor din cadrul spitalelor cu structuri de urgență aprobate potrivit dispozițiilor legale, alte decât cele prevăzute la alin. (5), precum și activitățile desfășurate în camera de gardă, sunt finanțate din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și sunt cuprinse în structura tarifului pe caz rezolvat.”

11. La articolul 146, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 146. — (1) Prelevarea de organe, țesuturi sau celule de la donatorul viu se va efectua cu avizul comisiei de avizare a donării de la donatorul viu, constituită în cadrul spitalului în care se efectuează transplantul; această comisie va evalua motivația donării și va controla respectarea drepturilor pacienților, conform modelului de formular aprobat prin ordin al ministrului sănătății.”

12. La articolul 147, punctele 1 și 2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1. se definește ca donator decedat fără activitate cardiacă persoana la care s-a constatat oprirea cardiorespiratorie ireversibilă și ireversibilă, confirmată în spital de 2 medici primari. Confirmarea donatorului decedat fără activitate cardiacă se face conform protocolului de resuscitare, conform modelului de formular aprobat prin ordin al ministrului sănătății, excepție făcând situațiile fără echivoc;

2. se definește ca donator decedat cu activitate cardiacă persoana la care s-a constatat încetarea ireversibilă a tuturor funcțiilor creierului, conform protocolului de declarare a morții cerebrale, conform modelului de formular aprobat prin ordin al ministrului sănătății.”

13. Articolul 150 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 150. — Transplantul de organe, țesuturi și celule de origine umană se efectuează cu consimțământul scris al primitorului, după ce acesta a fost informat asupra riscurilor și beneficiilor procedurii, conform modelului de formular aprobat prin ordin al ministrului sănătății.”

14. La articolul 151, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 151. — (1) În cazul în care primitorul este în imposibilitatea de a-și exprima consimțământul, acesta poate fi dat în scris de către unul din membrii familiei sau de către reprezentantul legal al acestuia, conform modelului de formular aprobat prin ordin al ministrului sănătății.

.....
(3) Situația descrisă la alin. (2) va fi consemnată de medicul șef de secție și de medicul curant al pacientului, în formularul aprobat prin ordin al ministrului sănătății.”

15. Articolul 163 se abrogă.

16. La articolul 183, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Pe perioada executării contractului de administrare, membrii comitetului director beneficiază de un salariu de bază și de alte drepturi salariale stabilite potrivit prevederilor legale în vigoare, asupra cărora se datorează contribuția de asigurări sociale de stat, precum și contribuția de asigurări sociale de sănătate, în cotele prevăzute de lege. Perioada respectivă constituie stagiul de cotizare și se ia în considerare la stabilirea și calculul drepturilor prevăzute de legislația în vigoare privind sistemul de pensii.”

17. La articolul 209, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Gestionarea fondului se face, în condițiile legii, prin CNAS și prin casele de asigurări de sănătate.”

18. La articolul 213 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) execută o pedeapsă privativă de libertate, se află în arest la domiciliu sau în arest preventiv, precum și cele care se află în executarea măsurilor prevăzute la art. 109, 110, 124 și 125 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv cele care se află în perioada de amânare sau întrerupere a executării pedepsei privative de libertate, dacă nu au venituri;”.

19. La articolul 291, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) să prezinte anual Guvernului un raport de activitate, precum și planul de activitate pentru anul următor.”

20. La titlul VIII „Asigurările sociale de sănătate”, capitolul VII „Controlul”, secțiunea a 3-a cuprinzând articolul 297 se abrogă.

21. Articolul 316 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 316. — Până la organizarea Comisiei de arbitraj prevăzute la art. 298 și 299, litigiile dintre furnizorii de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale și casele de asigurări vor fi judecate de Comisia centrală de arbitraj care funcționează pe lângă CNAS, investită cu soluționarea acestor litigii prin cererea de arbitraj.”

22. La titlul VIII, capitolul VIII „Răspunderi și sancțiuni”, titlul secțiunii a 2-a „Infrațiuni” se abrogă.

23. La articolul 331, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Accesul personalului medical la informațiile înregistrate pe cardul național de asigurări sociale de sănătate va fi stabilit prin Norme metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la cardul național de asigurări sociale de sănătate prevăzut în titlul IX «Cardul european și cardul național de asigurări sociale de sănătate» al prezentei legi.”

24. La articolul 365, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 365. — (1) Contribuțiile prevăzute la art. 363 alin. (1) lit. a) și b) se virează, la termenul pentru plata accizelor prevăzut în Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în conturi colectoare deschise în structura clasificăției bugetare, la Trezoreria Statului.”

25. La articolul 371, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 371. — (1) În înțelesul prezentului titlu, termenul medici cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui stat aparținând SEE sau ai Confederației Elvețiene desemnează, prin asimilare, și medicii aflați în situațiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. d) și f).”

26. La articolul 378 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) medicilor care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. c) și e).”

27. La articolul 379, litera e) a alineatului (1) și alineatul (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) prin excepție de la lit. d), în caz de prestare temporară sau ocazională de servicii, medicii care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. b), d) sau f) trebuie să înștiințeze Ministerul Sănătății cu privire la prestarea temporară sau ocazională de servicii medicale pe teritoriul României și să fie înregistrați pe această perioadă la CMR.

(2) Medicii cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui stat aparținând SEE sau ai Confederației Elvețiene, stabiliți pe teritoriul României, precum și medicii care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. c) și e) exercită profesia de

medic cu aceleași drepturi și obligații ca și medicii cetățeni români membri ai CMR.”

28. Articolul 398 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 398. — Începând cu data aderării la UE, autoritățile competente române vor retrage, temporar sau definitiv, după caz, documentele prevăzute la art. 396 alin. (2) lit. c), eliberate medicilor care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. a), c) și e), precum și medicilor stabiliți în România care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. b), d) și f), în cazul în care acestora li se aplică sancțiunile prevăzute de lege cu suspendarea sau interdicția exercitării profesiei.”

29. La articolul 404, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) CMR cuprinde toți medicii care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. a), c) și e), precum și medicii stabiliți în România care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. b), d) și f) și care exercită profesia de medic în condițiile prezentei legi.”

30. La articolul 408, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 408. — (1) În vederea exercitării profesiei de medic, medicii cetățeni români și medicii cetățeni ai unui stat membru al UE, ai unui stat aparținând SEE sau ai Confederației Elvețiene, stabiliți în România, precum și medicii care întrunesc condițiile prevăzute la art. 370 alin. (1) lit. c) și e) au obligația să se înscrie în CMR.”

31. La articolul 466, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Medicilor prevăzuți la alin. (1) și (1¹) li se aplică în mod corespunzător prevederile din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

32. La articolul 484, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Medicii dentiști prevăzuți la alin. (1) se pot pensiona anticipat, la cerere, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare privind sistemul de pensii, dacă îndeplinesc condițiile de stagiu de cotizare prevăzute de lege pentru pensia anticipată sau pentru pensia anticipată parțială.”

33. La articolul 548, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Medicilor dentiști prevăzuți la alin. (1) și (1¹) li se aplică în mod corespunzător prevederile din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

34. La articolul 565, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Farmaciștii prevăzuți la alin. (1) se pot pensiona anticipat, la cerere, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare privind sistemul de pensii, dacă îndeplinesc condițiile de stagiu de cotizare prevăzute de lege pentru pensia anticipată sau pentru pensia anticipată parțială.”

35. La articolul 592, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 592. — (1) Consiliul colegiului are un număr de membri proporțional cu numărul farmaciștilor înscriși în evidența colegiului la data organizării alegerilor, după cum urmează:”

36. La articolul 640, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Farmaciștilor prevăzuți la alin. (1) și (1¹) li se aplică în mod corespunzător prevederile din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

37. La articolul 669, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pe lista de experți se poate înscrie orice medic, medic dentist, farmacist, asistent medical/moașă cu o vechime de cel puțin 8 ani în specialitate, cu avizul CMR, CMDR, CFR și, respectiv, al OAMGMAMR.”

38. La articolul 683, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București, denumită în continuare SNSPMPDSB, funcționează ca instituție de drept public cu personalitate juridică română, finanțată integral din venituri proprii în coordonarea Ministerului Sănătății, iar coordonarea academică se stabilește prin hotărâre a Guvernului. SNSPMPDSB funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, calculează amortismentele și conduce evidența contabilă în regim economic.”

39. La articolul 700, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) După ce un medicament a primit o autorizație inițială de punere pe piață, conform alin. (1), orice concentrații, forme farmaceutice, căi de administrare și forme de prezentare suplimentare, precum și orice variații sau extensii trebuie autorizate separat conform alin. (1) sau incluse în autorizația inițială de punere pe piață; toate aceste autorizații de punere pe piață sunt considerate ca aparținând aceleiași autorizații globale, mai ales în scopul aplicării prevederilor art. 704 alin. (1) și ale art. 852.

.....
(5) Autorizația prevăzută la alin. (1) este necesară și pentru generatorii de radionuclizi, kiturile (truse), precursorii radionuclidici și medicamentele radiofarmaceutice fabricate industrial.”

40. La articolul 788, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Contravaloarea probelor prelevate și costul analizelor efectuate se suportă conform art. 823 alin. (1⁷) lit. b).”

41. La articolul 823, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) În cazul în care rezultatul inspecției prevăzute la alin. (1⁷) lit. d) arată că deținătorul autorizației de punere pe piață nu respectă sistemul de farmacovigență, astfel cum este descris în dosarul standard al sistemului de farmacovigență, și dispozițiile cap. X al prezentului titlu, ANMDM semnalează aceste deficiențe deținătorului autorizației de punere pe piață și îi acordă posibilitatea de a prezenta comentarii. În acest caz, ANMDM informează celelalte state membre, Agenția Europeană a Medicamentelor și Comisia Europeană. Dacă este cazul, ANMDM ia măsurile necesare pentru a garanta că deținătorul autorizației de punere pe piață face obiectul unor sancțiuni efective, proporționale, cu rol preventiv.”

42. **Articolul 862 se abrogă.**

43. **Articolul 863 se abrogă.**

44. La articolul 864, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 864. — (1) Prezentul titlu stabilește cadrul general de facilitare a accesului la asistență medicală transfrontalieră sigură și de înaltă calitate și promovează cooperarea în domeniul asistenței medicale între România și statele membre ale UE.”

45. La articolul 865, literele h), j) și k) ale alineatului (1) și litera f) a alineatului (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„h) titlului XVII «Medicamentul», art. 695—861 din prezenta lege.

.....
j) aprobarea standardelor privind selecția și evaluarea donatorului de țesuturi și celule, sistemele de alertă și procedurile de urgență, calificarea personalului din băncile de țesuturi și celule, sistemul de calitate, importul și exportul de țesuturi și celule umane, relațiile între băncile de țesuturi și celule și terțe părți, a Normelor metodologice de aplicare a titlului VI «Efectuarea prelevării și transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic» din prezenta lege, și titlului VI «Efectuarea prelevării și transplantului de organe,

țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic», art. 141—164 din prezenta lege, a Normelor privind stabilirea standardului de instruire profesională a persoanei desemnate pentru asigurarea calității țesuturilor și/sau celulelor umane procesate și/sau utilizate în scop terapeutic și înființarea Agenției Naționale de Transplant;

k) recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, desemnarea instituției care să recunoască automat documentele care dovedesc calificarea dobândită în străinătate, în afara sistemului de învățământ, de cetățeni români sau cetățeni ai statelor membre ale UE și ai statelor aparținând SEE, aprobarea criteriilor minime obligatorii de autorizare și acreditare pentru instituțiile de învățământ superior din domeniile: medicină, medicină dentară, farmacie, asistenți medicali, moașe, medicină veterinară, arhitectură, precum și pentru colegiile de asistenți medicali generaliști, pentru formarea de bază, recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar și a diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, aprobarea Procedurii de atestare a calificării — pregătire și experiență profesională — dobândite în România, în afara sistemului național de învățământ, de către cetățenii români care doresc să desfășoare activități, în mod independent sau ca salariați, pe teritoriul unui stat membru al UE, privind regimul calificărilor în profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă, dobândite în afara granițelor României, aprobarea Metodologiei de organizare și desfășurare a stagiului de adaptare, a probei de aptitudini, precum și de stabilire a statutului persoanelor prevăzute la art. 40—42 din Hotărârea Guvernului nr. 1.282/2007 pentru aprobarea normelor privind recunoașterea diplomelor, certificatelor și titlurilor de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă, eliberate de un stat membru al Uniunii Europene, de un stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană, cu completările ulterioare, care urmează măsura compensatorie în vederea recunoașterii profesionale în România, recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar; titlului XII «Exercitarea profesiei de medic. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor din România», art. 370—467, titlului XIII «Exercitarea profesiei de medic dentist. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Dentiști din România», art. 468—552, și titlului XIV «Exercitarea profesiei de farmacist. Organizarea și funcționarea Colegiului Farmaciștilor din România», art. 553—641 din prezenta lege; aprobarea normelor privind recunoașterea diplomelor, certificatelor și titlurilor de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă, eliberate de un stat membru al UE, de un stat aparținând SEE sau de Confederația Elvețiană; privind modul de efectuare a pregătirii prin rezidențiat în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, cu modificările și completările ulterioare; aprobarea Nomenclatorului de specialități medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, cu modificările și completările ulterioare; privind organizarea învățământului postuniversitar de specialitate medical, medicodentar și farmaceutic uman și învățământului postuniversitar medical și farmaceutic uman; recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România; privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România; organizarea activității de expertiză

tehnică judiciară și extrajudiciară; autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice; organizarea și exercitarea profesiei de arhitect; aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect; recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România;

f) Regulamentului (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), Regulamentului (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) și altor norme ale UE privind dreptul internațional privat, îndeosebi normele conexe jurisdicției tribunalelor și legislației aplicabile.”

46. La articolul 868, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 868. — (1) Pe lângă CNAS se înființează și funcționează Punctul național de contact, ca structură fără personalitate juridică, denumit în continuare *PNC*, cu următoarele atribuții:”.

47. După articolul 873¹ se introduce un nou articol, articolul 873², cu următorul cuprins:

„Art. 873². — (1) Procedurile administrative privind accesul la asistența medicală transfrontalieră, precum și rambursarea contravalorii asistenței medicale transfrontaliere acordate într-un alt stat membru au la bază criteriile obiective și nediscriminatorii care sunt necesare și proporționale cu obiectivul urmărit.

(2) Procedurile administrative prevăzute la alin. (1) sunt ușor accesibile și informațiile privind o astfel de procedură sunt puse la dispoziția publicului la nivelul adecvat acestuia. O astfel de procedură permite asigurarea prelucrării solicitărilor în mod obiectiv și imparțial.”

48. La articolul 874, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (12), cu următorul cuprins:

„(12) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pensionarii și membrii lor de familie care au reședința pe teritoriul unui alt stat membru al UE și pentru care, conform Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009, România este responsabilă pentru rambursarea costurilor asistenței medicale, beneficiază pe teritoriul României de asistența medicală acordată în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate în aceleași condiții ca în cazul în care pensionarii și membrii lor de familie și-ar avea reședința în România, cu excepția:

a) asistenței medicale care, potrivit Directivei 2011/24/UE, este supusă autorizării prealabile în statul membru al UE de reședință, pentru pensionarii și membrii lor de familie care și-au stabilit reședința în statul membru respectiv și în cazul în care acest stat membru a optat pentru o rambursare de sume fixe;

b) asistenței medicale furnizate în conformitate cu cap. I al titlului III din Regulamentul (CE) nr. 883/2004;

c) serviciilor prevăzute la art. 864 alin. (3) din prezentul titlu.”

49. La articolul 875, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 875. — (1) În situația în care casele de asigurări de sănătate nu aprobă cererile asiguraților privind rambursarea contravalorii asistenței medicale transfrontaliere, acestea sunt obligate să le comunice acest lucru, în scris, indicând temeiul legal, în termenul prevăzut în normele metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.”

50. La articolul 876 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) este furnizată de un furnizor de servicii medicale care, de la caz la caz, ar putea genera preocupări serioase și specifice

legate de calitatea sau siguranța îngrijirii, cu excepția asistenței medicale supuse legislației UE care asigură un nivel minim de siguranță și calitate în UE.”

51. La articolul 879, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 879. — (1) Ministerul Sănătății, în calitate de coordonator al Sistemului de informare al pieței interne (IMI), și CMDR, CMDR, CFR și OAMGMAMR, în calitate de autorități competente în sensul Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012, pun la dispoziția PNC și autorităților din alte state membre, la cerere, gratuit, informațiile privind dreptul de practică al cadrelor medicale aflate în evidență, în scopul acordării de asistență medicală transfrontalieră.”

52. Anexa nr. 14 se abrogă.

Art. III. — Punctele 47 și 48 ale articolului II transpun art. 7 alin. (2) lit. b) și art. 9 alin. (1) și (2) din Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 88 din 4 aprilie 2011, pag. 45—65.

Art. IV. — În tot cuprinsul Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

sintagmele „Legea nr. 571/2003” și „Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal” se înlocuiesc cu sintagma „Codul fiscal”, iar sintagmele „Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală” și „Ordonanța Guvernului nr. 92/2003” se înlocuiesc cu sintagma „Codul de procedură fiscală”.

Art. V. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 privind modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 4 noiembrie 2014, art. VI și referirea la transpunerea art. 7 alin. (2) lit. b) și art. 9 alin. (1) și (2) din Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 88 din 4 aprilie 2011, pag. 45—65.

Art. VI. — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 2 iulie 2015.
Nr. 184.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2015.
Nr. 608.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70 din 4 noiembrie 2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 811 din 6 noiembrie 2014, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prevederile alin. (1) se aplică personalului din cadrul sistemului public sanitar, inclusiv unități medico-sociale și sistemul public de asistență socială, astfel încât acești salariați să beneficieze de o majorare brută de cel puțin 1.200 lei pe an. Ca urmare a creșterii salariului minim brut pe țară garantat în plată începând cu luna iulie 2015, acestor salariați li se aplică diferența începând din această dată.”

2. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu completările ulterioare, începând cu luna iulie 2015, salarizarea personalului din aparatul propriu al Ministerului Sănătății, precum și al celui din direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București va fi asimilată cu cea a personalului din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, respectiv al caselor de asigurări de sănătate județene și a municipiului București.

(2) Asimilarea funcțiilor și salariilor din cadrul Ministerului Sănătății, inclusiv din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București, cu funcțiile și nivelul de salarizare al acestora din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, respectiv al caselor de asigurări de sănătate județene și a municipiului București, precum și stabilirea nivelului concret al drepturilor salariale se fac prin ordin comun al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

(3) Beneficiază de prevederile alin. (1) funcționarii publici și personalul contractual care ocupă funcții de execuție și de conducere.

(4) Asimilarea funcțiilor și salariilor din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București cu funcțiile și nivelul de salarizare al acestora din cadrul caselor de asigurări de sănătate județene și a municipiului București, pentru funcțiile contractuale, de execuție și de conducere, se face corespunzător condițiilor minime de vechime în specialitatea studiilor necesare ocupării funcțiilor publice pe clase și grade/trepte profesionale la treapta I de salarizare, respectiv pe grade pentru funcțiile publice de conducere.

(5) Pentru persoanele din cadrul Ministerului Sănătății, inclusiv din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București ale căror salarii de bază sunt mai mari decât cele stabilite potrivit alin. (1), se mențin salariile de bază avute.”

3. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin *sistemul public sanitar* se înțelege unitățile sanitare publice cu și fără paturi, centrele de diagnostic și tratament, centrele medicale, centrele de sănătate, centrele de sănătate multifuncționale, unitățile specializate de urgență și transport sanitar publice, inclusiv unitățile sanitare aflate în subordinea ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, personalul din cabinetele medicale organizate la nivelul unităților penitenciare, personalul din rețeaua de medicină școlară și asistență medicală comunitară, precum și alte unități sanitare și medico-sociale publice.”

4. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin *sistemul public de asistență socială* se înțelege, în conformitate cu prevederile Legii asistenței sociale nr. 292/2011, instituțiile și unitățile publice de asistență socială care furnizează servicii sociale, serviciile publice de asistență socială de la nivelul consiliilor județene, sectoarelor municipiului București, Consiliului General al Municipiului București, municipiilor, orașelor și comunelor, precum și persoanele care asigură serviciile de îngrijire personală la domiciliu, cât și personalul care asigură consiliere educațională, socială și psihologică persoanelor private de libertate aflate în custodia sistemului penitenciar.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 2 iulie 2015.
Nr. 185.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 iulie 2015.
Nr. 609.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**privind inventarierea clădirilor încălzite și/sau răcite, deținute și ocupate de administrația publică centrală, cu o suprafață totală utilă cuprinsă între 250 mp și 500 mp, și punerea inventarului la dispoziția publicului**

În conformitate cu art. 6 alin. (9) și (10) din Legea nr. 121/2014 privind eficiența energetică, în temeiul art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) În aplicarea prevederilor art. 6 alin. (9) din Legea nr. 121/2014 privind eficiența energetică proprietarii/administratorii clădirilor deținute și ocupate de autoritățile publice centrale — ministere, alte organe de specialitate aflate în subordinea Guvernului ori a ministerelor sau autorităților administrative autonome — inventariază și afișează, până la 9 iulie 2015, pe pagina proprie de internet, lista clădirilor încălzite și/sau răcite cu o suprafață totală utilă cuprinsă între 250 mp și 500 mp, cu excepțiile prevăzute la art. 6 alin. (6) din Legea nr. 121/2014.

(2) Datele și informațiile privind clădirile inventariate prevăzute la alin. (1) se transmit, până la data de 9 iulie 2015, la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice — Direcția generală dezvoltare regională și infrastructură în format letric și prin poșta electronică în format Excel — font Arial 8, la adresa de e-mail: infoenerg_constructii@mdrap.ro, pentru completarea băncilor de date specifice privind eficiența energetică, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shhaideh

București, 30 iunie 2015.
Nr. 263.

Ordonator principal,

Denumire:

Administrator,

Denumire:

Cod unic de înregistrare (CUI):

LISTA *)

clădirilor încălzite și/sau răcite, deținute și ocupate de administrația publică centrală, cu o suprafață totală utilă cuprinsă între 250 mp și 500 mp

Nr. srt.	Date de identificare					Date tehnice							Date energetice relevante					
	COD clasificare (conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului)	Funcțiune clădire	Adresa			Anul construirii/dării în folosință	Material de construcție pereți exteriori (Z — Zidărie; B — beton; L — lemn; M — mixt)	Suprafața utilă	Aria construită la sol	Nr. de niveluri supraterane (P + nE)	Sistem încălzire		Sistem ventilare		Total consumuri facturate în anul 2014, în unități fizice:			
			Județ/Municipiul București	Localitate/sector	Strada nr.						C — Centralizat (termoficare) sau CT — Centrală termică proprie	N — Ventilație naturală sau M — Ventilație mecanică	De la sistemul centralizat (termoficare)	Gaze naturale	Alt tip de combustibil (păcură, lemn etc.)	Energie electrică		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16		
1																		
2																		
...																		
n																		

*) Lista completată cu toate datele solicitate se transmite la MDRAP — Direcția generală dezvoltare regională și infrastructură în format letric și prin poșta electronică în format Excel — font Arial 8, la adresa de e-mail: infoenerg_constructii@mdrap.ro, până la data de 9 iulie 2015.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 16

din 22 mai 2015

Dosar nr. 1.062/1/2015/HP/P

Completul compus din:

Mirela Sorina Popescu

— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Anca Mădălina Alexandrescu

— judecător-raportor la Secția penală

Ioana Alina Ilie

— judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa

— judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean

— judecător la Secția penală

Luminița Livia Zglimbea

— judecător la Secția penală

Silvia Cerbu

— judecător la Secția penală

Rodica Cosma

— judecător la Secția penală

Luciana Mera

— judecător la Secția penală

Elena Larisa Pavel

— magistrat-asistent

nr. 2.834/325/2014, având ca obiect apelurile declarate de către inculpatul M. A. și de părțile civile E. Z. M. și S. H. împotriva Sentinței penale nr. 3.953 din data de 6 noiembrie 2014 a Judecătoria Timișoara, Curtea de Apel Timișoara, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁵ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea de Apel Timișoara — Secția penală — prin Încheierea de ședință din data de 23 februarie 2015 pronunțată în Dosarul

Sedința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecătoarea Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Elena Larisa Pavel, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, obiectul Dosarului nr. 1.062/1/2015/HP/P aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că la dosar au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție de către curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara și de către specialiști din cadrul Universității de Vest din Timișoara — Facultatea de drept și științe administrative.

A mai arătat că, la dosar, a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecătoare Anca Mădălina Alexandrescu, la data de 20 aprilie 2015, fiind comunicat părților la data de 24 aprilie 2015, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A menționat că, la data de 30 aprilie 2015, prin Adresa nr. 709/C/710/III-5/2015, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară, Serviciul judiciar penal a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet sus-menționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.”

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecătoare Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Irina Kuglay să susțină punctul de vedere cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 1.062/1/2015/HP/P.

Reprezentantul Ministerului Public a precizat, referitor la admisibilitatea sesizării, în dezacord cu concluziile judecătorului-raportor, că aceasta este admisibilă.

Astfel, procurorul a arătat că judecătorul-raportor a avut în vedere două argumente pentru care a apreciat sesizarea formulată ca fiind inadmisibilă, și anume cel cu privire la faptul că problema de drept supusă dezbaterii a fost clarificată prin Decizia de îndrumare nr. 1/1968 a Tribunalului Suprem și prin deciziile pronunțate în recurs în interesul legii nr. 29/2008 și nr. 43/2008 și, respectiv, cel potrivit căruia dispozițiile legale sunt clare și nu au generat practică neunitară.

Analizând argumentele invocate, procurorul a relatat că, pe de-o parte, prin cele două decizii pronunțate în recurs în interesul legii, instanța supremă s-a pronunțat asupra admisibilității acțiunii civile în cazul infracțiunilor de pericol, statuând în sensul inadmisibilității acesteia, însă această analiză a avut loc din perspectiva altor infracțiuni decât cea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Prin urmare, s-a apreciat că, prin aceste decizii, nu a fost dată o rezolvare de principiu pentru oricare dintre infracțiunile caracterizate ca fiind de pericol, ci s-au oferit soluții punctuale în raport cu anumite infracțiuni.

Mai mult decât atât, procurorul a arătat că, deși există două decizii pronunțate în recurs în interesul legii care tratează aceste

aspecte, mai există și o a treia decizie pronunțată tot în recurs în interesul legii, contrară celor două, care privește infracțiunile cu efecte complexe.

Astfel, s-a menționat că una dintre decizii se referă la infracțiunile privind legea circulației, iar această decizie nu este opozabilă, întrucât tratează diferența de principiu dintre obiectul acțiunii penale și cel al acțiunii civile care, sub aspect faptic, nu coincideau.

Cât privește cea de a doua decizie invocată, procurorul a precizat că aceasta se referă la Legea nr. 59/1934 asupra cecului și că există o similaritate între această decizie și speța în cauză, ambele având ca obiect infracțiuni de pericol ce au în vedere fapte care, din perspectivă materială, coincid, atât sub aspectul acțiunii civile, cât și al celei penale.

În concluzie, procurorul a apreciat că această decizie pronunțată în recurs în interesul legii a statuat cu caracter definitiv numai cu privire la acțiunea penală exercitată pentru infracțiunea din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, chiar dacă în considerentele deciziei se face trimitere la infracțiunile de pericol, nestatuându-se *de plano* cu privire la acestea.

Referitor la argumentul invocat de către judecătorul-raportor privind caracterul unitar al practicii judiciare, procurorul a apreciat că acesta nu poate constitui *un fine* de neprimire, întrucât nu este prevăzut ca o condiție de admisibilitate, astfel că hotărârile prealabile se pot emite chiar dacă nu există practică contradictorie, precum și față de caracterul de noutate al dispozițiilor art. 19 din Codul de procedură penală în vigoare, în raport cu cele din Codul de procedură penală anterior.

Cât privește aspectul potrivit căruia sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, iar nu elemente ale speței deduse judecării, tinzându-se, în fapt, la soluționarea litigiului particular, procurorul a apreciat că hotărârea prealabilă ce se va da în cauză nu va constitui, în sine, un mod de rezolvare a speței deduse judecării, întrucât în acea cauză se discută, *de plano*, numai admisibilitatea, și nu temeinicia acțiunii civile alăturate celei penale.

De asemenea, procurorul a mai arătat că modul în care se stabilește raportul dintre acțiunea penală și acțiunea civilă pentru ca o acțiune civilă să fie admisibilă constituie o chestiune prealabilă în orice cauză în care instanțele de judecată sunt investite cu o acțiune civilă.

Privitor la caracterul de noutate al dispozițiilor art. 19 din Codul de procedură penală, față de care se consideră admisibilă sesizarea Înaltei Curți, procurorul a apreciat că prin legea de punere în aplicare a Codului de procedură penală s-au modificat aceste dispoziții legale, introducându-se sintagma expresă că *acțiunea civilă să aibă ca obiect repararea prejudiciului produs prin săvârșirea faptei care face obiectul acțiunii penale*.

Astfel, s-a apreciat că această referire la *obiectul acțiunii penale* prin care legiuitorul a dorit să statueze asupra caracterului accesoriu al acțiunii civile nu se regăsește în dispozițiile legale anterioare, acest aspect reprezentând o diferență esențială între dispozițiile legale actuale și cele anterioare.

Totodată, procurorul a mai arătat că obiectul acțiunii penale, identitatea dintre fapta civilă și fapta care face obiectul acțiunii penale, este de esență rezolvării problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește referirea la obiectul acțiunii penale, procurorul a menționat că sunt posibile cel puțin două interpretări, și anume dacă prin fapta care face obiectul acțiunii penale se înțelege doar elementul material al infracțiunii sau dacă prin fapta care face obiectul acțiunii penale se înțelege infracțiunea cu toate elementele de conținut și de tipicitate ale acesteia.

Astfel, procurorul a apreciat că, în prima interpretare expusă, respectiv aceea că dacă prin fapta care face obiectul acțiunii penale se înțelege doar elementul material al infracțiunii, atunci acțiunea civilă este admisibilă, iar în a doua interpretare, în sensul că dacă trebuie să existe identitate între acțiunea civilă și toate elementele de conținut ale infracțiunii, atunci acțiunea civilă este inadmisibilă, întrucât, în măsura în care prejudiciul trebuie reținut ca element constitutiv al infracțiunii care să întemeieze și acțiunea civilă, atunci acțiunea civilă nu poate exceda cadrului acțiunii penale.

În contextul celor precizate, reprezentantul Ministerului Public a considerat îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475—477 din Codul de procedură penală, solicitând admiterea în principiu a sesizării formulate de către Curtea de Apel Timișoara privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost învestită.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecătoarea Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului pentru reprezentantul parchetului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 23 februarie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 2.834/325/2014, având ca obiect apelurile declarate de către inculpatul M. A. și de părțile civile E. Z. M. și S. H. împotriva Sentinței penale nr. 3.953 din data de 6 noiembrie 2014 a Judecătoriei Timișoara, Curtea de Apel Timișoara, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.”

Prin aceeași încheiere de ședință s-a dispus și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

II. Expunerea succintă a cauzei

Apelantul inculpat M.A. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 290 alin. 1 din Codul penal din 1969, reținându-se, în fapt, că a confecționat un înscris sub semnătură privată — redactat în limba germană — pe care l-a folosit, în calitate de pârât, în Dosarul civil nr. 17.196/325/2009 al Judecătoriei Timișoara, în scopul de a obține respingerea acțiunii civile având ca obiect restituirea unui împrumut, formulată împotriva sa și a soției sale.

În cadrul procesului penal, reclamantele din procesul civil s-au constituit părți civile împotriva inculpatului, solicitând obligarea acestuia la plata de daune materiale și morale.

Prin Sentința penală nr. 3.953 din data de 6 noiembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 2.834/325/2014 al Judecătoriei Timișoara s-a dispus, printre altele, respingerea acțiunii civile, promovată de părțile civile, ca inadmisibilă.

Împotriva acestei sentințe au declarat apeluri inculpatul și părțile civile, acestea din urmă solicitând obligarea inculpatului la plata de daune materiale și morale.

III. Opinia instanței care a pronunțat sesizarea

Completul de judecată care a sesizat Înalta Curte cu chestiunea de drept supusă dezlegării și-a exprimat punctul de vedere (în opinie majoritară) în sensul admisibilității acțiunii civile, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

S-a avut în vedere împrejurarea că simpla falsificare a unui înscris sub semnătură privată nu constituie infracțiune, fiind necesar ca falsificarea să fie urmată de folosirea înscrisului de către făptuitor sau de încredințarea înscrisului altei persoane spre a-l folosi.

Curtea de Apel Timișoara a arătat în considerentele încheierii de sesizare a Înaltei Curți faptul că, în prima ipoteză, și anume

falsificarea urmată de folosirea înscrisului de către autor (situație existentă și în speță), este posibilă vătămarea materială sau morală a unei persoane fizice sau juridice, vătămare aptă a se produce prin folosirea efectivă a documentului fals. În această situație există o legătură directă între săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată și prejudiciul (material sau moral) pretins de persoana vătămată, astfel încât acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale.

Contrar punctului de vedere al majorității membrilor completului de judecată, în opinie separată s-a considerat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Astfel, cu privire la chestiunea dacă infracțiunile de pericol sunt cauzatoare de prejudicii, instanța supremă a statuat anterior, prin Decizia de îndrumare nr. 1/1968, că infracțiunile de pericol nu sunt cauzatoare de prejudicii prin ele însele și, ca atare, în cazul unor asemenea infracțiuni, instanța investită cu judecarea acțiunii penale nu este competentă să soluționeze și acțiunea civilă alăturată celei penale.

S-a mai arătat că, asupra acestei chestiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin deciziile nr. 29 din 2 iunie 2008 și nr. 43 din 13 octombrie 2008 pronunțate în recurs în interesul legii.

IV. Opinia instanțelor judecătorești

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara.

În majoritate, punctele de vedere exprimate de curțile de apel au fost în dezacord cu opinia majoritară cuprinsă în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și anume că **nu este admisibilă** acțiunea civilă având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, întrucât aceasta este o infracțiune de pericol, și nu o infracțiune de rezultat care, prin însăși natura urmărilor pe care le produce, nu poate genera prejudicii materiale, excluzând, *de plano*, posibilitatea exercitării acțiunii civile, a cărei urmare socialmente periculoasă constă în starea de pericol generală pentru valorile sociale ocrotite prin normele de incriminare, și nu într-un rezultat concret, material; infracțiunea respectivă nu este susceptibilă de a avea subiect pasiv persoană fizică, iar prin simpla utilizare a unui înscris sub semnătură privată nu se produc daune.

Curtea de Apel Pitești nu a identificat hotărâri judecătorești relevante și nici nu a expus o părere relativ la problema de drept în discuție.

Curtea de Apel București a comunicat faptul că a fost exprimată și opinia minoritară, potrivit căreia pot exista situații în care să fie considerată admisibilă acțiunea civilă având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată. Pentru a constitui infracțiune, falsificarea unui înscris sub semnătură privată trebuie să fie urmată de folosirea înscrisului de către făptuitor sau de încredințarea înscrisului altei persoane spre a-l folosi. În această situație, există cazuri, cum este și cel din cauza în care a fost invocată problema de drept supusă dezlegării, în care este posibilă vătămarea materială sau morală a unei persoane fizice sau juridice, vătămare aptă a se produce prin folosirea efectivă a documentului fals. În cauza de față chiar există o legătură directă între săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată și prejudiciul (material sau moral) pretins de persoana vătămată, astfel încât acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale.

Tot în opinie minoritară, în cadrul Curții de Apel Galați s-a apreciat că acțiunea civilă este admisibilă, motivat de faptul că prin folosirea înscrisului fals poate fi vătămată material sau

moral o persoană fizică ori juridică, existând legătură directă între săvârșirea faptei și prejudiciul produs.

În cadrul Curții de Apel Constanța a existat, de asemenea, și o opinie minoritară, în sensul că acțiunea civilă este admisibilă doar sub aspectul solicitării daunelor morale.

La nivelul Tribunalului Tulcea nu a fost identificată jurisprudență relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă discuției, iar în opinie majoritară s-a apreciat că este admisibilă o astfel de acțiune civilă față de condițiile particulare, concrete ale fiecărei spețe.

Tribunalul Olt și Judecătoria Balș au arătat că acțiunea civilă este admisibilă, în măsura în care sunt dovedite condițiile răspunderii civile delictuale.

Magistrații din cadrul Curții de Apel Alba Iulia și din cadrul instanțelor arondate acestei Curți au arătat că o atare acțiune civilă este admisibilă, urmând ca acordarea de daune morale și materiale să fie apreciată de la caz la caz.

Curtea de Apel Bacău a concluzionat în sensul că infracțiunile de fals și de uz de fals nu sunt cauzatoare de prejudicii materiale și nu sunt condiționate de producerea unei vătămări, însă nu se exclude posibilitatea ca, în fapt, ele să fie generatoare de daune, fie în mod exclusiv, fie angrenate într-o antecedentă cauzală complexă, caz în care persoana vătămată se poate constitui parte civilă.

În același sens, Curtea de Apel Brașov a apreciat că nu trebuie excluse, *de plano*, despăgubirile civile cu titlu de daune materiale și/sau morale solicitate în cadrul unei acțiuni civile alăturate celei penale care vizează comiterea unei infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În sens contrar au opinat magistrații din cadrul judecătoriilor Rupea și Brașov și ai tribunalelor pentru minori și familie Brașov și Covasna, care au apreciat că nu este admisibilă o astfel de acțiune civilă.

O opinie juridică distinctă a fost exprimată de către Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Cluj și judecătoriile Turda și Jibou, evidențiindu-se faptul că, în ipoteza în care s-au produs consecințe juridice păgubitoare, acestea trebuie reparate în cadrul procesului penal. Din acest punct de vedere, s-a apreciat că art. 19 din Codul de procedură penală, spre deosebire de art. 14 din Codul de procedură penală din 1968, nuanțează, în sensul că acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile, potrivit legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

Judecătoria Bistrița și Tribunalul Maramureș au apreciat că acțiunea civilă este inadmisibilă.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

A fost transmis un singur punct de vedere în acest sens, de către Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de drept și științe administrative, care a opinat în sensul că acțiunea civilă având ca obiect obligarea la plata de daune morale și materiale, exercitată în cadrul procesului penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată este admisibilă, pentru următoarele motive:

Este adevărat că infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată este unanim caracterizată în doctrina penală ca fiind o infracțiune de pericol, deoarece urmarea socialmente periculoasă, care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii, este crearea unei stări de pericol pentru încrederea publică în înscrisurile sub semnătură privată.

Aceasta nu înseamnă că o infracțiune de pericol nu poate cauza și o pagubă, fără ca prin aceasta infracțiunea de pericol să devină o infracțiune de daună (de rezultat material). Dauna

produsă rămâne un element extraneu conținutului legal al infracțiunii, dar este un element al conținutului faptic concret al infracțiunii, de care nu se poate face abstracție.

Latura obiectivă a infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată se realizează prin săvârșirea cumulativă a unor acțiuni de plăsmuire a înscrisului, de falsificare ori alterare a scrierii sau subscrierii urmate de acțiuni de folosire ori încredințarea spre folosire a înscrisului astfel falsificat [art. 322 alin. (1) din Codul penal].

Uzul de fals este absorbit în conținutul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, dacă înscrisul este folosit de falsificator, dar își recapătă individualitatea, dacă înscrisul este folosit de o altă persoană căreia înscrisul i-a fost încredințat de către făptuitor.

Folosirea unui înscris sub semnătură privată falsificat poate cauza prejudicii morale (de exemplu: afectarea imaginii publice prin publicarea unor scrisori plătuite) sau materiale (de exemplu: pierderea sau diminuarea unor drepturi succesoriale).

În aceste cazuri, prejudiciul este indiscutabil în legătură cauzală cu acțiunea de folosire.

Conform art. 1.357 din Codul civil, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare.

Acțiunea civilă, alăturată acțiunii penale în procesul penal, are evident un temei delictual. Ca atare, ori de câte ori între prejudiciul moral sau material și acțiunea de folosire a înscrisului sub semnătură privată falsificat există o legătură de cauzalitate, acțiunea civilă având ca obiect obligarea la plata de daune morale și materiale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului, este admisibilă.

Într-o practică mai veche, dar perfect justificată și în contextul actualelor reglementări ale Codului penal și de procedură penală, fostul Tribunal Suprem a statuat: „împrejurarea că existența infracțiunilor de fals intelectual și uz de fals nu este condiționată de producerea unor vătămări materiale nu exclude posibilitatea ca, în fapt, ele să fie generatoare de daune, fie în mod exclusiv, fie angrenate într-o antecedentă cauzală complexă și, ca atare, nu se poate nega părții vătămate dreptul de a exercita acțiunea civilă în cadrul procesului penal, împotriva autorului lor, deoarece — în asemenea situație — acțiunea civilă își are izvorul în aceleași fapte materiale ca și acțiunea penală, iar aceste fapte materiale constituie infracțiuni” (Tribunalul Suprem, Secția penală, Decizia nr. 1.527/1974, V. Papadopol, M. Popovici, Repertoriu alfabetic de practică judiciară în materie penală pe anii 1969—1975, Editura Științifică și Enciclopedică, 1977, p. 26).

S-a apreciat că motivarea amintită este valabilă și în cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

VI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale sesizării formulate, întrucât, în urma analizei efectuate în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, rezultă că instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție este Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță — apel, cauza se află în cursul judecării, existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a acestei cauze (soluționarea apelului părților civile este dependentă de hotărârea prealabilă prin care se va da o rezolvare de principiu chestiunii de drept).

Cât privește condiția nestatuării anterioare asupra chestiunii de drept printr-un recurs în interesul legii, s-a apreciat îndeplinită și această cerință.

În privința deciziei de îndrumare nr. 1/1968 a Tribunalului Suprem, respectiv a deciziilor pronunțate în recurs în interesul legii nr. 29/2008 și nr. 43/2008, parchetul a apreciat că instanța supremă s-a pronunțat asupra admisibilității acțiunii civile în

cazul infracțiunilor de pericol, statuând în sensul inadmisibilității acesteia.

Însă, sub acest aspect s-a opinat că admisibilitatea acțiunii civile a fost analizată din perspectiva altor infracțiuni, respectiv art. 36 și 37 din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice, art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 84 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, decât cea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Prin urmare, în accepțiunea parchetului, prin aceste decizii nu a fost dată o rezolvare de principiu pentru oricare dintre infracțiunile caracterizate ca fiind de pericol, ci s-au oferit soluții punctuale, în raport cu anumite infracțiuni. Întrucât niciuna dintre aceste infracțiuni nu face obiectul cauzei în care s-a formulat sesizarea, deciziile menționate nu sunt incidente și, de asemenea, nu semnifică neîndeplinirea condiției de a nu se fi statuat anterior asupra chestiunii de drept care se solicită a fi lămurită.

Așadar, s-a arătat că a admite că pronunțarea acestor decizii echivalează cu o statuare de principiu în materia admisibilității acțiunii civile în cazul infracțiunilor de pericol presupune și a admite că deciziile care s-au succedat Deciziei de îndrumare nr. 1/1968 nu ar mai fi fost necesar a fi pronunțate. Or, este evident, în raport cu existența deciziilor ulterioare Deciziei de îndrumare nr. 1/1968, că o asemenea concluzie este eronată.

Totodată, parchetul a arătat că obiectul chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită îl reprezintă interpretarea art. 19 din Codul de procedură penală privind obiectul și exercitarea acțiunii civile din perspectiva infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, ca infracțiune de pericol, prevăzută de art. 322 din Codul penal, respectiv art. 290 din Codul penal anterior.

Astfel, s-a arătat că art. 19 alin. (1) din Codul de procedură penală definește obiectul acțiunii civile ca fiind tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

Potrivit acestor dispoziții legale, în opinia parchetului, acțiunea civilă în procesul penal se poate întemeia numai pe răspunderea civilă delictuală, iar stabilirea răspunderii și repararea pagubei se fac potrivit legii civile.

S-a mai susținut de către parchet că se impune sublinierea faptului că actuala reglementare prevede expres stabilirea răspunderii conform legii civile spre deosebire de art. 14 din Codul de procedură penală anterior care nu conținea o astfel de precizare decât în ceea ce privea repararea pagubei — art. 14 alin. 3 din Codul de procedură penală anterior, iar prejudiciul a fost produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

Totodată, parchetul a opinat că obiectul acțiunii civile în procesul penal îl constituie tragerea la răspundere pentru fapta proprie, conform art. 1.357 din Codul civil (art. 998 și 999 din Codul civil anterior). Potrivit acestei dispoziții legale, condițiile generale ale răspunderii pentru fapta proprie sunt existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, precum și existența vinovăției, conform art. 16 din Codul civil. Așadar, existența acestor condiții se impune a fi analizată conform legii civile.

În raport cu obiectul sesizării, parchetul a apreciat că este pusă în discuție condiția legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită/infracțiune de pericol și prejudiciu.

S-a arătat că, în măsura în care existența raportului de cauzalitate în cazul infracțiunilor de pericol este analizată din perspectiva legii penale substanțiale, se ajunge la o concluzie invariabilă a problemei procesuale, respectiv inadmisibilitatea în orice situație a acțiunii civile în procesul penal. Astfel, în cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, care aduce o atingere adevărului și încrederii ce trebuie să

caracterizeze relațiile umane și care, ca urmare imediată (tipică), produce o stare de pericol, fiind indiferentă producerea sau nu a consecințelor juridice avute în vedere de făptuitor, s-a concluzionat că o asemenea infracțiune, prin natura sa, nu este cauzatoare de prejudicii materiale sau morale și, prin urmare, acțiunea civilă este inadmisibilă.

S-a menționat că, pentru determinarea raportului de cauzalitate, se utilizează exclusiv teoria cauzalității necesare, un raport de cauzalitate exclusiv direct între infracțiune și prejudiciu; „este considerată victimă în procesul penal persoana care a suferit prejudiciul pe care legiuitorul a intenționat să îl evite, prevăzând o asemenea infracțiune, este vorba doar de atingerea interesului legitim protejat prin incriminarea penală”, precizându-se că și în această interpretare s-a acceptat repararea unui prejudiciu indirect.

Sub un alt aspect care, însă, analizează existența raportului de cauzalitate din perspectiva dreptului substanțial civil, parchetul a opinat că aptitudinea unei infracțiuni de a produce prejudicii nu trebuie apreciată în abstract, ci în funcție de condițiile concrete, particulare ale fiecărei spețe, fără a se nega, *de plano*, eficiența cauzală a unei asemenea fapte, respectiv că acțiunea civilă este admisibilă în procesul penal ori de câte ori prejudiciul a fost produs prin infracțiune sau prin același complex cauzal indivizibil în care este integrată și infracțiunea.

Astfel, cu privire la infracțiunile de fals și uz de fals s-a arătat că, deși nu sunt condiționate de producerea unei vătămări, nu este exclus ca, în fapt, ele să fie generatoare de daune, fie în mod exclusiv, fie angrenate într-o antecedentă cauzală complexă, caz în care partea vătămată se poate constitui parte civilă în procesul penal, având ca obiect o asemenea infracțiune.

De asemenea, s-a mai susținut de către parchet că exercitarea concomitentă a celor două acțiuni (penală și civilă) implică o cauză materială unică, constând în săvârșirea aceleiași fapte, astfel că, din punct de vedere penal, fapta constituie infracțiune, iar din punct de vedere civil, aceeași faptă constituie un delict civil cauzator de prejudicii.

Cu privire la analiza faptei ca delict civil cauzator de prejudicii, parchetul a arătat că trebuie avute în vedere condițiile legii civile substanțiale, iar nu cele ale legii penale materiale. Astfel, cu privire la raportul de cauzalitate trebuie avut în vedere că fenomenul cauză nu acționează izolat, singur, ci că desfășurarea lui este condiționată de anumiți factori, care, fără a produce direct efectul păgubitor sau realmente periculos, favorizează totuși producerea acestui efect, înlesnind nașterea procesului cauzal, grăbind și favorizând dezvoltarea procesului sau agravându-i ori asigurându-i rezultatele negative.

În asemenea situații, parchetul a apreciat că, din punctul de vedere al răspunderii juridice, asemenea condiții exterioare, care au contribuit precumpănitor la realizarea efectului păgubitor sau socialmente periculos, alcătuiesc împreună cu împrejurarea cauzală o unitate indivizibilă, în cadrul căreia asemenea condiții dobândesc și ele, prin interacțiune cu cauza, caracter cauzal.

Așadar, parchetul a arătat că, deși, de regulă, condiția prejudiciului privește infracțiunile de rezultat, trebuie luate în considerare și infracțiunile de pericol atunci când au vătămat un interes legitim, raportul cauzal existând nu doar atunci când acesta are un caracter direct, ci și când infracțiunea se înscrie într-o relație cauzală complexă, iar o asemenea analiză evidențiază admisibilitatea, de principiu, a acțiunii civile și în cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Concluzionând, parchetul a solicitat pronunțarea unei decizii prin care chestiunea de drept care face obiectul sesizării să fie soluționată în sensul că *acțiunea civilă este, în cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, de principiu, admisibilă ori de câte ori prejudiciul a fost produs prin infracțiune sau prin același complex cauzal indivizibil în care este integrată și infracțiunea.*

VII.1. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiunile Unite

1. Prin Decizia nr. 29 din 2 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 230 din 8 aprilie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite a stabilit, cu titlu obligatoriu pentru instanțe, în interpretarea dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, faptul că:

„Instanța investită cu judecarea acțiunii penale în cazul infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a poseda permis de conducere **nu va soluționa și acțiunea civilă** exercitată de proprietarul sau deținătorul autoturismului avariat sau distrus în timpul săvârșirii infracțiunii rutiere.”

În considerentele deciziei sus-menționate s-a arătat, în esență, faptul că, așa cum s-a stabilit de Secțiunile Unite prin Decizia nr. 1 din 23 februarie 2004, **acțiunea civilă poate fi alăturată celei penale numai atunci când fapta de conducere culpabilă pe drumurile publice întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni de rezultat, ce a generat efecte complexe, determinând prejudicii multiple**, cum ar fi în cazul producerii decesului victimei sau al vătămării integrității sale corporale.

Când însă acțiunea penală privește infracțiunea de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană care nu posedă permis de conducere [prevăzută la art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006], nu mai există temei pentru exercitarea acțiunii civile alături de cea penală.

Din moment ce, în raport cu prevederile art. 14 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală din 1968, acțiunea civilă ce poate fi alăturată celei penale are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, răspundere care, în conformitate cu dispozițiile art. 998 și 999 din Codul civil anterior, nu poate fi antrenată decât dacă fapta a cauzat altuia prejudiciu, se impune ca numai o atare faptă să poată constitui temei pentru alăturarea acțiunii civile celei penale.

Or, **câtă vreme sesizarea instanței penale este făcută doar cu judecarea** infracțiunii de conducere pe drumurile publice de către o persoană care nu posedă permis de conducere, **infracțiune care prin natura ei nu este generatoare de prejudiciu, persoana vătămată** prin efectele altor acte ale inculpatului, comise cu aceeași ocazie, **nu este îndreptățită să se constituie parte civilă în cauza respectivă și să alăture acțiunea sa civilă celei penale.**

A considera altfel ar însemna să se admită posibilitatea exercitării și alăturării oricărei acțiuni civile la acțiunea penală, fără să decurgă din aceasta, ceea ce ar fi contrar principiilor ce guvernează procesul penal.

Într-adevăr, trebuie observat sub acest aspect că infracțiunea de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a avea permis de conducere nu este cauzatoare de pagube materiale prin ea însăși, întrucât, pentru producerea acestora, cel care conduce autovehiculul trebuie să mai săvârșească cel puțin un act comisiv sau omisiv care să aibă drept urmare producerea prejudiciului.

2. De asemenea, prin Decizia nr. 43 din 13 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 3 iunie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite a stabilit, în mod obligatoriu pentru instanțe, faptul că **„instanța penală investită cu judecarea infracțiunilor prevăzute de art. 84 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, nu va soluționa acțiunea civilă alăturată acțiunii penale, urmând a pronunța respingerea ca inadmisibilă a acțiunii civile”.**

S-a reținut că infracțiunile reglementate în Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, denumite în doctrină ca formale, sunt periculoase pentru circuitul civil *lato sensu*. Existența lor nu necesită producerea unor consecințe patrimoniale, deoarece protejează numai relațiile sociale referitoare la operațiunile cu cecuri în vederea asigurării credibilității acestor instrumente de plată, cu rol deosebit în relațiile comerciale.

În cazul săvârșirii unor astfel de fapte, subiectul pasiv este instituția bancară a cărei credibilitate a fost periclitată prin acțiunea de emitere a cecului fără respectarea condițiilor legale, iar nu beneficiarul cecului emis cu încălcarea dispozițiilor legale.

Ca urmare, infracțiunile prevăzute în art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, sunt **infracțiuni de pericol**, iar scopul acestei incriminări este acela de a determina emiterea corectă a cecurilor, iar nu acoperirea vreunei pagube materiale.

Este firesc, deci, ca în asemenea cauze, pentru acoperirea prejudiciului suferit, creditorii să aibă la dispoziție numai acțiunea civilă separată, izvorâtă din contract, iar nu și acțiunea civilă întemeiată pe răspunderea delictuală, care poate fi alăturată celei penale.

VII.2. Jurisprudența națională relevantă în cauză

Prin Decizia de îndrumare a Plenului Tribunalului Suprem nr. 1 din 14 martie 1968, s-a statuat că **infracțiunile de pericol nu sunt cauzatoare de prejudicii prin ele însele** și, ca atare, în cazul unor asemenea infracțiuni, **instanța investită cu judecarea acțiunii penale nu este competentă să soluționeze și acțiunea civilă alăturată celei penale.**

S-a mai arătat că, atunci când persoana care, conducând pe drumurile publice un autovehicul, fără a avea permis de conducere, **săvârșește și alte acte comisive sau omisive**, producând pagube materiale prin degradarea sau distrugerea bunurilor din culpă, poate fi obligată de către instanța penală la plata despăgubirilor civile pentru repararea daunelor **numai dacă acele fapte, distincte de infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără permis de conducere, cad sub prevederile legii penale și făptuitorul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea lor.**

VIII. Dispozițiile legale supuse interpretării

Art. 290 alin. 1 din Codul penal din 1969 — Falsul în înscrisuri sub semnătură privată: „Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.”

Art. 19 alin. (1) și (5) din Codul de procedură penală — Obiectul și exercitarea acțiunii civile: „(1) Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale (...)

(5) Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile.”

Art. 25 alin. (1) din Codul de procedură penală — Rezolvarea acțiunii civile în procesul penal: „(1) Instanța se pronunță prin aceeași hotărâre atât asupra acțiunii penale, cât și asupra acțiunii civile.”

IX. Opinia judecătorului-raportor

Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării:

Judecătorul-raportor a apreciat că, în cauză, nu sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute, în mod expres și limitativ, de art. 475 din Codul de procedură penală, ceea ce conduce, *de plano*, la o soluție de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, se constată că legiuitorul a prevăzut, în textul sus-menționat, posibilitatea curților de apel sau, după caz, a tribunalelor, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată în cursul judecății existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu respectivei probleme de drept, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare.

Prin urmare, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție poate fi făcută numai în ipoteza în care, în cursul soluționării unei cauze, se pune problema interpretării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea conduce la adoptarea unor soluții diferite în rezolvarea acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal.

Or, din însăși jurisprudența ce interesează în cauză, comunicată de către curțile de apel la solicitarea Înaltei Curți, rezultă că nu se pune problema existenței unei practici judiciare neunitare, întrucât despăgubirile civile care au fost acordate în cauze ce au avut ca obiect și judecarea infracțiunii de pericol, de fals în înscrisuri sub semnătură privată, alături de alte infracțiuni de rezultat, s-au întemeiat, din punct de vedere juridic, pe săvârșirea infracțiunilor scop, de rezultat (înșelăciune, evaziune fiscală etc.).

În ipoteza în care acțiunea penală a avut ca obiect comiterea faptei singulare de fals în înscrisuri sub semnătură privată, acțiunea civilă nu a fost alăturată celei penale.

Așadar, nu se poate folosi procedura hotărârii prealabile, dacă aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate în cauză.

Pe de altă parte, întrebarea care se poate adresa Înaltei Curți trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, iar nu elemente ale speței deduse judecății, tinzându-se, în fapt, la soluționarea litigiului particular.

Astfel, se constată că, prin modul de formulare a solicitării, se tinde, în realitate, la obținerea unei decizii definitive și obligatorii din partea Înaltei Curți, în soluționarea în concret a cauzei de către instanță, ceea ce este inadmisibil, întrucât excedează competenței instanței supreme, în conformitate cu prevederile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

Revenind la condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, judecătorul-raportor constată îndeplinită în cauză numai cerința privind titularul și etapa procesuală în care poate fi formulată, toate celelalte condiții prevăzute de textul de lege precizat nefiind întrunite.

Se reține, în acest sens, că sesizarea a fost formulată de către Curtea de Apel Timișoara, ca instanță de ultim control judiciar investită în Dosarul nr. 2.834/325/2014, cu soluționarea apelurilor declarate de către inculpatul M.A. și de părțile civile E.Z.M. și S.H. împotriva Sentinței penale nr. 3.953 din data de 6 noiembrie 2014 a Judecătoriei Timișoara.

Deși este formulată de un complet al unei curți de apel investit cu judecarea unei cauze în ultimă instanță, „chestiunea de drept” supusă analizei a primit o rezolvare anterioară prin Decizia de îndrumare a Plenului Tribunalului Suprem nr. 1 din 14 martie 1968 și prin deciziile de recurs în interesul legii nr. 29 din 2 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 8 aprilie 2009, și nr. 43 din 13 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 3 iunie 2009, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite și redată la pct. VIII din raport.

Pe de altă parte, nici cerința existenței unei „chestiuni de drept” care să necesite intervenția Înaltei Curți printr-o hotărâre

prealabilă nu este îndeplinită, întrucât instanța de sesizare nu solicită interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, ci sesizează Înalta Curte pentru ca aceasta din urmă să se pronunțe cu privire la admisibilitatea acțiunii civile, alăturată celei penale, exercitată în speța aflată pe rolul instanței de trimitere.

Or, modul de soluționare a acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal este atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei respective.

ÎNALTA CURTE

Cu privire la sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 2.834/325/2014, prin care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată”, reține următoarele:

Înainte de a proceda la o analiză în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prevăzute în art. 475 din Codul de procedură penală, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit, în art. 475 din Codul de procedură penală, posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare.

Prin reglementarea prevăzută de legiuitor în cuprinsul textului citat mai sus se instituie o serie de cerințe de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) să existe o cauză în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele enumerate expres de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, curte de apel sau tribunal;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea în fond a cauzei respective;

c) problema de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Raportând sesizarea privind pronunțarea hotărârii prealabile la condițiile impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, se constată că sunt îndeplinite condițiile menționate anterior la lit. a) și c), respectiv există o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, iar această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, nu și cerința prevăzută la lit. b) a aceluiași articol, respectiv ca soluționarea fondului cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Prin urmare, se constată că nu există aspecte de inadmisibilitate în ceea ce privește existența unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara, ca ultimă instanță, situație în care se impune analiza admisibilității cererii doar prin prisma celei de-a doua condiții, respectiv aceea ca chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea pe fond a cauzei.

Această condiție de admisibilitate, prin referirea expresă la soluționarea „pe fond” a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În cauză, obiectul sesizării îl reprezintă aspectul care se circumscrie sferei normelor referitoare la acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale a inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Examinând încheierea prin care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că instanța nu solicită interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, ci pronunțarea asupra admisibilității acțiunii civile, alăturată raportului juridic penal dedus judecății.

Or, modul de soluționare a acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal este atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei.

Ca atare, întrebarea care se poate adresa Înaltei Curți trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, iar nu elemente de fapt, analiza acestora din urmă fiind atributul exclusiv al instanței.

Astfel, se constată că, prin modul de formulare a sesizării, se tinde, în realitate, la pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune de fapt ceea ce excedează procedurii prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

În consecință, mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală nu poate fi uzitat câtă vreme legiuitorul a limitat, prin condiția restrictivă de admisibilitate, examinarea numai a chestiunilor de drept care conduc la dezlegarea în fond a cauzei.

Constatând neîndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, în Dosarul nr. 2.834/325/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată”.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, în Dosarul nr. 2.834/325/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acțiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale și morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată”.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 mai 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Elena Larisa Pavel

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831810